

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Poul Claussen: Det havde været en nem opgave for den højtærede indenrigsminister at samle bred enighed om en lovgivning, som skulle bringe Danmark på højde med andre lande med hensyn til løsningen af den opgave, som rummes i det forslag, vi her behandler. Men til trods for, at et meget stort flertal af medlemmerne i det høje ting erkender det ønskelige i at modernisere dette område, når det kan ske på en rimelig måde, har et beskedent flertal valgt blindt at følge ministerens oplæg, der giver en løsning med en bekostning, som efter mit partis opfattelse står i et absolut misforhold til det, en ajourføring af de eksisterende forhold ville kræve.

Ud fra den erkendelse, at man i andre lande er længere fremme end vi på dette område, ville det have været naturligt ved denne lejlighed at have draget nytte af de erfaringer, der er indhøstet andetsteds. Men ministerens forslag følger ikke denne naturlige fremgangsmåde. Fælles for de nævnte lande er nemlig, at man har decentraliseret opgaverne, delt dem op over en række laboratorier, der er knyttet sammen i snævert samarbejde, hvorved man har søgt at undgå en overlappning af det forskningsmæssige arbejde.

Ministerens forslag går den modsatte vej. I intet af de lande, som vi størrelsesmæssigt kan sammenligne os med, har man bygget et toksikologisk forskningsinstitut op, der udelukkende skal beskæftige sig med levnedsmiddeltoksikologi. Hvor sådanne institutter forekommer, udgør levnedsmiddeltoksikologien en gren af et større hele, en ordning, der må forekomme rimelig, og som vi i vor mindretalsudtalelse i betænkningen ved anden behandling foreslog at foranstalte undersøgt. Men dette fornuftige forslag blev allerunådigst afvist, først og fremmest af den højtærede udvalgsformand.

På et andet vigtigt punkt afviger det foreliggende lovforslag principielt fra udvalgsbetænkningen af 1955, som i øvrigt danner grundlag for de fleste af lovforslagets bestemmelser. Jeg tænker ikke her på lovforslagets titel, der i det foreløbige lov-

udkast af 9. november 1956 lød: forslag til lov om levnedsmiddelforskning og levnedsmiddellovkontrol, medens den højtærede minister har kaldt sit lovforslag: forslag til lov om et levnedsmiddelinstitut m. m. Selv om denne ændring lader ane, at den er mere end en sproglig nuance, tænker jeg ikke på den, men på den afgørende forskel mellem 1956-udkastets § 1 og det foreliggende lovforslags § 5. Begge disse paragraffer omhandler oprettelse af et sagkyndigt råd med deltagelse af repræsentanter fra erhvervslivet, som skulle være til indenrigsministerens disposition. Af den oprindelige tanke med dette råd er der i det foreliggende lovforslags § 5 intet tilbage ud over navnet. Det er derfor fuldt forståeligt, at de erhverv, der var repræsenteret i udvalgsarbejdet og dér havde tilsluttet sig den enstemmige indstilling i betænkningen til indenrigsministeren, har sagt fra over for det foreliggende lovforslag; det gælder såvel Grosse-er-Societetet og Industrirådet som Landbrugsrådet og Fiskerirådet. Vi finder det beklageligt, at den højtærede minister ved den foreslåede ændring af det nævnte råds placering har ladet hånt om et medarbejderskab fra erhvervenes side, et medarbejderskab, som ville være af stor betydning for de foreliggende opgavers løsning på længere sigt.

I det hele taget mener jeg, at arbejdet med denne sag har haft en særlig karakter. Den gode vilje til at yde bidrag til en rimelig løsning, som bl. a. mit parti og jeg har lagt for dagen, er ikke blevet understøttet — tværtimod. Alle forslag om nærmere undersøgelse af andre muligheder end de planlagte er blevet afvist, og arbejdet i udvalget — hvis man tør kalde det sådan — er sluttelig blevet forceret frem på en måde, som heldigvis er sjælden. Måske skyldes det en erkendelse fra udvalgets flertals side af, at ingen anden politisk konstellation end den nuværende kunne tænkes at ville løse den foreliggende opgave på den måde, som det nu synes at skulle ske. Efter mit partis opfattelse vil forslagens ophøjelse til lov vise sig at blive en meget kostbar foranstaltning, ikke blot hvad de nærmest kommende investeringer angår, men også med hensyn til driften. Disse udgifter er i det foreliggende materiale ikke antydnet med et eneste